

EL VELL SENYOR PARTAGÀS

Aquest mes farà anys, cinc o sis potser, que moria a Barcelona en un piset del carrer de la Princesa el vell senyor Partagàs.

Aquest dia no hi hagué cap manifestació pública de dol. Una senzilla esquela a *La Vanguardia* fou tot. L'esquela precedí un petit enterrament amb cotxe d'un cavall, un sol capellà, el més escardalenc de la parròquia, i un petit grup d'amics que caminaren cap-cots darrera el cadàver d'aquell home extraordinari.

Endevinem la pregunta de molts lectors. Qui era aquest senyor Partagàs que mereix el títol d'extraordinari?

El senyor Partagàs aleshores de la seva joventut (darrer terç del segle XIX) fou un famós prestidigitador. Amb la seva calça curta, el seu frac de seda vermella i la seva vareta màgica de debò, havia embadalit tots els públics de la península. Les seves mans sense parió havien fet aparèixer i desaparèixer milions d'ous, de monedes, de gerros de flors, de cartes i de didals.

El senyor Partagàs, doncs, passà enmig de les delícies de seda, de la cornucòpia daurada i de la ingenuïtat del vuit-cents com un astre maliciós i brillantíssim, sotraguejant els cors de multituds de senyores i desvetllant envegetes en el pit de mil galants indecisos de l'època.

D'aquesta manera el senyor Partagàs s'anà fent vell. Les noves fornades de prestidigitadors anaren introduint els trucs nous per als quals el nostre barceloní sentia un menyspreu infinit. Ell creia en l'habilitat i no tolerava de cap manera que uns nyèbits nouvinguts volguessin suplir amb dimoniacs aparèlls el que ell sabia fer amb l'únic concurs del seus dits.

Però el senyor Partagàs no s'adonava que els joves s'anaven podant els bigotis; que els pantalons tendien a eixamplar-se;

que les faldilles s'escurçaven. Un dia aparegué un automòbil i va fugir el llum de gas... Aleshores el senyor Partagàs es va sentir un xic desplaçat, i va començar a meditar sobre el ridícol que potser feia el seu pantaló curt i la seva casaca vermella. Aquest acte fou l'ensulciada.

El senyor Partagàs va renegar del món, i amb l'aire del cristià antic desant una relíquia venerada, guardà la indumentària professional i es retirà a la vida privada. La flameta del geni no el deixava, però. I el senyor Partagàs decidí aleshores dedicar-se al proselitisme, al que va unir un petit sentir comercial: va plantar botiga al carrer de la Princesa.

Va titular-la *La Casa de la Magia*. Es on el vaig conèixer.

Era un cau meravellós en el qual tot es dedicava al truc. Les coses més inversemblants podien tenir lloc allí dins. Per dues pessetes el senyor Partagàs un ensenyava de fer un parell d'ous ferrats dintre un barret de copalta. Per tres rals sabíeu com cremar un mocador sense cremar-lo. Amb cinc pessetes apreníeu a fer la *lluvia de oro*. Els jocs de cartes valien menys d'una pesseta.

El vell senyor Partagàs tenia sempre un somriure a la cara. Els estudiants ens embadalíem davant d'aquell to creixent del joc de mans, i ell, amb el seu somriure, ens perdonava la nostra ignorància. Ens iniciava a poc a poc en els secrets de la prestidigitació, ens feia homes per poques pessetes. Algú hi va perdre la carrera; però, això què hi fa, si a canvi hom adquiria la magnífica destresa de fer sortir una cigarreta de l'orella d'un amic!

En els darrers temps al senyor Partagàs li tremolaven les mans. Alguna vegada se li esllavissava una carta, i pel seu rostre passava una tràgica expressió de fracàs. Fèiem veure que no ens n'adonàvem i distretament li dèiem que ens ensenyés quelcom de nou.

—Aquest és molt bonic—deia el senyor Partagàs.

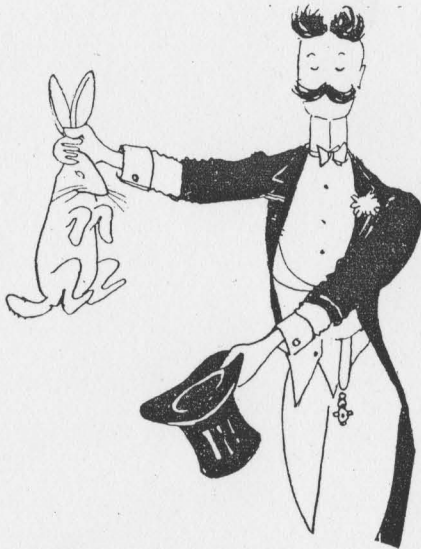
Anava a un recó i portava una safata de llauna. Donava un cop de vareta i sortia una flor. Tornava a sentir-se segur. Tornava a somriure. Ens acomiadava amb un copet a l'espatlla.

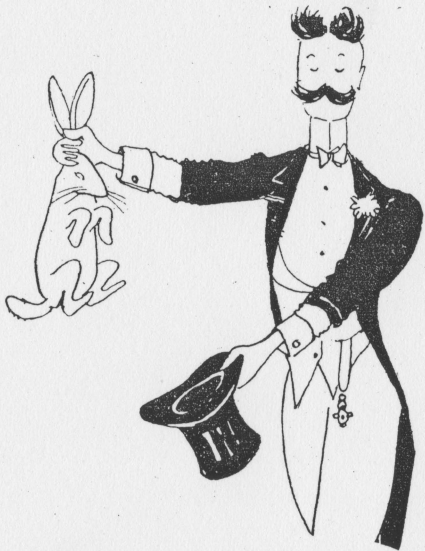
—Vinguin demà. Els ensenyaré com es fan els *aros diabòlics*.

El senyor Partagàs va morir així. Ple d'illusió per l'inexplicable, per l'extraordinari, potser ben content de saber que anava a desxifrar el més gran joc de mans de la vida: la desaparició de l'alè.

El carrer de la Princesa va quedar trist. El seu successor fou un jove d'aquests tan esquerps i tan poc romàntics i que es va fer un tip de riure el dia que en un caixó de la botiga va trobar un pantaló curt i un frac de seda vermella...

E. F. G.

s'anà fent vell. Les noves fornades de